

[Finansministeren.]

afgørende situation er i stand til at påtage sig det fornødne ansvar og også har gjort det, og det tillægger jeg ganske overordentlig stor betydning for højnelsen af rigsdagens anseelse.

Jeg skal derefter sige nogle enkelte ord om udskrivningsloven, om det lovforslag, der nu foreligger til behandling her. Ved udskrivningsloven for skatteåret 1949—50 gennemførtes der en betydelig lempelse i indkomstbeskatningen til staten for personer. Dette skete dels ved en ændring af indkomstskatteskalaen, dels ved ændringer i reglerne for de skattefrie fradrag for forsørgere og ikke-forsørgere. Da lovforslaget blev fremsat i det andet høje ting, indeholdt det ikke væsentlige ændringer i forhold til udskrivningsloven for 1949—50. Den foreslåede indkomstskatteskala for personer var den samme, og det samme gjaldt med hensyn til størrelsen af de skattefrie fradrag for forsørgere og ikke-forsørgere. Der var kun foreslået den ændring, at visse af Københavns omegnskommuner blev ligestillet med København; det drejer sig om Gentofte, Dragør, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Hvidovre, Lyngby-Taarbæk, Rødovre, Søllerød og Taarnby. Disse kommuner fik allerede i ligningsloven, som blev behandlet i december i fjor, samme fradrag som København, for så vidt angår børnefradragene og de særlige nedslag for rentemodtagere og personer over 65 år.

Som jeg har nævnt her i oversigten, er der nu foretaget nogle ændringer i indkomstskatteskalaen for personer, navnlig for de mindre indtægters vedkommende. Den ændring, der finder sted i statsskatteskalaen, vil medføre et indtægtstab, der kan anslås til ca. 12 mill. kr.

De nye bestemmelser, der iøvrigt foreslås i udskrivningslovforslaget, indeholdes i §§ 35 og 39. I § 35 foreslås en forhøjelse af det vederlag, der tilkommer kommunerne for opkrævning af statsskatten. Vederlaget har fra og med skatteåret 1940—41 — undtagen for den ordinære aktieselskabsskat — udgjort 1 pct. af de indgåede skattebeløb, dog med den modifikation, at kommunens samlede vederlag skulle udgøre mindst 2 kr. pr. skatteyder og ikke kunne overstige 3 kr. pr. skatteyder. Samme vederlagsregler gælder for opkrævning af de fælleskommunale skatter. Under hensyn til den forøgelse af de med skatteopkrævningen forbundne udgifter, som har fundet sted siden 1940—41, har man fundet det rimeligt at indrømme kommunerne en forhøjelse af vederlaget, så at de nævnte minimums- og maksimums-

satser forhøjes til henholdsvis 3 kr. og 4 kr. pr. skatteyder. Denne forhøjelse vil faktisk betyde, at kommunerne får 1 kr. mere pr. skatteyder for opkrævningen af den fælleskommunale skat, og det yderligere vederlag vil for dens vedkommende ialt andrage 1,7 mill. kr. For statsskattens vedkommende kan merudgiften anslås til 1,4 mill. kr.

Lovforslagets § 39 går ud på en ændring af statsskattelovens § 44, som foreskriver tavshedspligt for de skattelignende myndigheder og andre med hensyn til de oplysninger om skatteydernes indkomst- og formueforhold, som de kommer til kundskab om under varetagelsen af deres hverv. Tavshedspligten og strafansvaret påhviler også personer, der lejlighedsvis og for kortere perioder antages af skattemyndighederne til særligt arbejde, som f. eks. med skatteberegningen; men udføres skatteberegningsarbejdet af en virksomhed, der påtager sig et sådant arbejde, vil de personer, der er ansat i virksomheden, formentlig ikke være omfattet af den nugældende regel i statsskattelovens § 44. Det må anses for uheldigt, og den foreslåede ændring tager sigte på, at bestemmelsen udvides til også at gælde i sådanne tilfælde.

Det er næppe nødvendigt for mig at gå nærmere i enkeltheder. Jeg udtaler håbet om, at jeg i dette høje ting må møde samme vidtgående imødekommenhed og velvilje ved behandlingen af lovforslaget, som jeg efterhånden har mødt i det andet høje ting.

P. K. Thomsen: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag om skatteudskrivningen for det kommende skatteår, 1950—51, til velvillig behandling og til endelig vedtagelse i det høje landsting.

Jeg synes, der er grund til, inden jeg kort omtaler selve lovforslaget, at sige den højtærede finansminister tak for den saglige redegørelse, vi fik for det forlig, som det er lykkedes den højtærede minister at nå til med de fire gamle partier i det andet ting. Det går jo altid ved den slags overenskomster eller forlig således, at ikke alle føler sig tilfredsstillet af det resultat, der opnås. Således er det også for vort vedkommende, men dette til trods er vi enige med den højtærede finansminister i, at resultatet har betydelige lyse sider, og med henblik på, at der burde gøres noget på forskellige felter, og at det for dem, der har ansvaret, var rimeligt at strække sig ret vidt i så henseende, mener vi, at der er grund til at sige den højtærede finansminister tak for det resultat, der her er nået.

Derefter vil jeg sige et par ord om selve